

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň Mgr. Jany Jurečkové a Mgr. Andrey Veselé ve věci

žalobce

CALMEX s.r.o.

se sídlem Krumlovská 530/1, 140 00 Praha 4 - Michle
zastoupen Mgr. Martinem Jelínkem, daňovým poradcem ev. č.
2612
se sídlem Kalinova 169, 252 42 Jesenice

proti
žalovanému

Odvolací finanční ředitelství

se sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 6. 2016, č. j. 27977/16/5200-11431-711429,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného, č. j. 27977/16/5200-11431-711429, ze dne 27. 6. 2016 (dále jen „**napadené rozhodnutí**“), kterým byl změněn:
 - dodatečný platební výměr na daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období od 1. 1. 2010 do 31. 12. 2010, č. j. 1705741/15/2012-50521-107273, ze dne 17. 3. 2015, a sice tak, že tímto dodatečným platebním výměrem doměřená daň se mění z částky 1.479.910,- Kč na částku 2.086.770,- Kč a současně se mění penále z částky 295.982,- Kč na částku 417.354,- Kč. Správce daně postupoval podle zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů (dále jen „**ZDP**“) a § 147 a § 143 odst. 1 a 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu (dále jen „**daňový řád**“);
 - dodatečný platební výměr na daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období od 1. 1. 2011 do 31. 12. 2011, č. j. 1706471/15/2012-50521-107273, ze dne 17. 3. 2015, a sice tak, že tímto dodatečným platebním výměrem doměřená daň se mění z částky 1.700.120,- Kč na částku 2.123.440,- Kč a současně se mění penále z částky 340.024,- Kč na částku 424.688,- Kč.(dále společně jen „**dodatečné platební výměry**“)
2. Žalobce se domáhá zrušení napadeného rozhodnutí i zrušení rozhodnutí prvostupňového správce daně – dodatečných platebních výměrů a vrácení věci k dalšímu řízení spolu s požadavkem na úhradu nákladů řízení.
3. Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasí a odmítá žalobou tvrzená pochybení. Žalobu navrhuje zamítnout jako nedůvodnou.

II. Řízení před správními orgány a obsah správního spisu

4. Lze stručně shrnout, že předmětem sporu mezi žalobcem a žalovaným je otázka oprávněnosti uplatněných nákladů podle § 24 odst. 1 ZDP.
5. Dne 1. 10. 2012 byla u žalobce protokolem o ústním jednání, č. j. 188236/12/012935/106790, zahájena daňová kontrola daně z příjmů právnických osob za zdaňovací období od 1. 1. 2010 do 31. 12. 2010 a za zdaňovací období od 1. 1. 2011 do 31. 12. 2011.
6. V průběhu daňové kontroly správce daně narazil na nesrovnalosti v daňových přiznání žalobce, k jejichž objasnění ho vyzval.
7. Dne 14. 11. 2014 byl žalobce protokolárně seznámen s výsledky kontrolního zjištění, včetně hodnocení dosud zjištěných důkazů, a byly mu předloženy k vyjádření. Žalobce požádal o lhůtu k vyjádření se. Tato byla na žádost žalobce znovu prodloužena.

8. Dne 15. 1. 2015 obdržel správce daně vyjádření ke kontrolním zjištěním včetně doložení důkazních prostředků (výpisy z bankovních účtů, protokoly z daňových řízení v Srbsku a Chorvatsku).
9. Dne 3. 3. 2015 byla s žalobcem projednána zpráva o daňové kontrole, č. j. 1217289/15/201260562-106790 (dále jen „**zpráva o daňové kontrole**“). Na základě zprávy o daňové kontrole správce daně vydal předmětné dodatečné platební výměry, proti kterým byla žalobcem dne 14. 4. 2015 podána odvolání, doplněná dne 23. 6. 2015.
10. V rámci odvolacího řízení byl žalobce písemností obeznámen se zjištěnými skutečnostmi a důkazy v rámci odvolacího řízení a byl vyzván k uplatnění práva vyjádřit se ke skutečnostem zjištěným při dokazování v rámci odvolacího řízení.
11. Na uvedené seznámení žalobce reagoval dne 17. 5. 2016 podáním žádosti o prodloužení lhůty k vyjádření se. Této žádosti žalovaný vyhověl rozhodnutím, č. j. 23362/16/5200-11431711429, ze dne 24. 5. 2016.
12. Dne 23. 5. 2016 byla žalovanému doručena částečná reakce žalobce na seznámení, zaevidovaná pod č. j. 23541/16 a dne 9. 6. 2016 bylo doručeno konečné vyjádření k seznámení, zaevidované žalovaným pod č. j. 27610/16.
13. O podaných odvoláních žalobce proti dodatečným platebním výměrům na daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2010 a 2011 bylo rozhodnuto žalobou napadeným rozhodnutím, které bylo doručeno žalobci dne 27. 6. 2016.

III.

Shrnutí žaloby a vyjádření žalovaného

14. Žalobce se žalobou ze dne 24. 8. 2016 domáhá zrušení rozhodnutí daňových orgánů obou stupňů, přičemž uvádí následující žalobní námitky.
15. V bodě III písm. A) žaloby je namítána nezákonnost ukončení daňové kontroly, kdy žalobce zejména namítá skutečnost, že žalobce nebyl seznámen s výsledkem kontrolního zjištění, neboť s žádným dokumentem označeným „výsledek kontrolního zjištění“ nebyl seznámen (protokol o ústním jednání, č. j. 6505872/14/2012-60562-106790, ze dne 14. 11. 2014 nelze dle jeho názoru za takový považovat), přičemž žalobce bez řádného poučení nemůže rozpoznat, kdy se jedná o výsledek kontrolního zjištění ve smyslu § 88 odst. 1 daňového řádu a kdy jen o ústní jednání s pracovníky správce daně. S ohledem na výše uvedené nebyla daňová kontrola řádně ukončena, a proto nelze ani zprávu o daňové kontrole využít pro odůvodnění dodatečných platebních výměrů.
16. V bodě III písm. B) žaloby je namítáno nesprávné vedení kontrolního spisu spočívající zejména v nesouladu data zařazení dokumentu (zpráva o daňové kontrole, č. j. 1217289/15/2012-60562-106790, ze dne 3. 3. 2015) do kontrolního spisu s datem vzniku dokumentu. Žalobce namítá, že dokument byl zařazen do spisu již 21. 1. 2015, tedy o 41 dní dříve než oficiálně vzniknul. V tomto žalobce spatřuje porušení daňového řádu. Dále v tomto bodu žaloby namítá, že mu v rámci nahlížení do spisu nebyl předložen kontrolní spis, nýbrž „spis předaný pracovníkovi vyměřovacího oddělení“, což dovozuje z napadeného rozhodnutí. Z daného dovozuje, že bylo poškozeno právo žalobce seznámit se s obsahem kontrolního spisu a že kontrolu tak nelze mít za skončenou, neboť byl kontrolní spis nesprávně veden. Dané pochybení zakládá dle žalobce nezákonnost postupu správce daně, resp. žalovaného.

17. Žalobce dále v bodě III písm. C) žaloby nesouhlasí se způsobem zhodnocení informací získaných v rámci mezinárodní výměny informací (dále tak jen „MVI“).
18. V případě MVI do Francie je namítána vnitřní rozporuplnost žalobou napadeného rozhodnutí. Žalobce uvádí body 9, 73, 92, 136 a 160 žalobou napadeného rozhodnutí, kde jsou podle názoru žalobce uvedeny rozporuplné skutečnosti stran provedení MVI do Francie a provádění plateb v hotovosti. Z daných tvrzených rozporů v odůvodnění dovozuje žalobce nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.
19. Co se týče MVI do Chorvatska, je namítáno bezdůvodné odmítnutí výsledku navrhovaného svědka, který by mohl vyvrátit pochybnosti správce daně ohledně poskytnutí služeb panem XX pro žalobce. XX měl vystavit několik faktur žalobci coby provizi za zprostředkování prodeje skelné vaty. Výši provizí pak žalobce uvedl jako daňově účinné náklady ve smyslu § 24 odst. 1 ZDP v daňových obdobích 2010 a 2011. Žalobce tvrdí, že je nepochybné, že provize byly vyplaceny na základě předmětných faktur za poskytnuté služby (zprostředkování). Žalobce tvrdí, že argumentace žalovaného je v přímém rozporu se skutečnostmi a žalobcem navrhovanými důkazními prostředky. Žalovaný dle žalobce v rámci MVI nepoložil odpovídající dotazy a chorvatské úřady se tak nezeptaly na potřebné záležitosti. Navíc se měl dopustit porušení daňového řádu, když v rámci odvolacího řízení odmítl provést opakovanou MVI pro tvrzenou nadbytečnost.
20. Ohledně MVI do Srbska žalobce namítá, že správce daně při tomto dožádání nezohlednil důkazy, které již měl k dispozici (prohlášení paní XX a paní XX). Správce daně a následně žalovaný odmítly předložená prohlášení paní XX a paní XX, s tím že se nejedná o důkazní prostředky ve smyslu daňového řádu. Žalobce v rámci jednání při daňové kontrole opakovaně navrhoval ověření těchto prohlášení a to formou svědecké výpovědi anebo mezinárodního dožádání, a přesto toto nebylo správcem daně učiněno. Žalovaný tedy naprosto ignoroval možnost formulace otázek žalobcem a dále vůbec neověřoval pravost a pravdivost prohlášení předložených žalobcem. Správce daně tímto měl zkrátit žalobce na jeho právech daných daňovým řádem a to zejména § 96 daňového řádu ohledně svědecké výpovědi.
21. Pokud jde o MVI do Tuniska, žalobce namítá, že ačkoliv správce daně neobdržel (i po opakovaných urgencích) ze strany Tuniska žádnou odpověď na předmětné dožádání, tak neměl tento na svůj požadavek (dožádání) rezignovat a měl po Tunisku vyžadovat dodržení platně uzavřené a ratifikované smlouvy.
22. V tomto bodě žaloby je žalobcem dále namítáno neprovedení MVI do Bulharska a Itálie s tím, že žalobce uvádí, že žalovaný dostatečně nepochopil, jak fungovala spolupráce mezi žalobcem a panem XX při zajišťování přepravy polyesteru a skelné tkaniny z Německa přes Itálii do zemí severní Afriky. Žalobce nesouhlasí s odmítnutím prohlášení obchodní společnosti ITL GROUP SRL ze dne 31. 1. 2013 a prohlášení paní XX z obchodní společnosti ALCOMET AD ze dne 5. 2. 2013 jako důkazních prostředků prokazujících spolupráci mezi žalobcem a panem XX.
23. Žalobce dále upozorňuje, že správce daně neprovedl opakované MVI do Chorvatska a Srbska po té, co byly zjištěny nové skutečnosti. Zejména žalobce žalovanému vyčítá „bezdůvodné“ neprovedení svědeckých výpovědí, které měly vést k objasnění skutkového stavu, v němž měly nastat na základě nashromážděných podkladů rozpory. Nesouhlasí pak také s postojem žalovaného, který ho odmítl s tím, že je na něm, jak svá tvrzení prokáže.

Shodu s prvopisem potvrzuje XX

24. V bodě IV písm. A) žaloby je namítána nezákonnost dodatečných platebních výměrů spočívající v tom, že tyto nebyly odůvodněny, neboť daňová kontrola nebyla podle žalobce řádně ukončena, proto nelze zprávu o daňové kontrole použít pro odůvodnění předmětných dodatečných platebních výměrů.
25. V bodě IV písm. B) žaloby žalobce poukazuje na nesprávné provedení dokazování a dále nesouhlasí zejména s grafem uvedeným v bodě 126 napadeného rozhodnutí a následující tabulkou č. 3 uvedenou v bodě 127 napadeného rozhodnutí, na jejímž základě žalovaný konstatuje vícenásobné fakturování provizí. Tento graf je dle žalobce naprosto nesmyslný a nezakládá se na předložených důkazech a dokumentech a je z něho naprosto jasné nepochopení činnosti žalobce a spolupracujících osob. Z tohoto nepochopení pak vyplývá zpracovaná tabulka v bodě 127 napadeného rozhodnutí, na jejímž základě žalovaný (nesprávně) konstatuje vícenásobné fakturování provizí.
26. Žalobce dále poukazuje na nezahrnutí faktury č. 10040133 ze dne 14. 10. 2010 do tabulky č. 3.
27. V bodě IV písm. C) žaloby je namítán nesprávně zjištěný skutkový stav věci, kdy žalobce zejména zpochybňuje nesprávné vyloučení provizí vyplacených panu XX a obchodní společnosti EURL z daňově uznatelných výdajů, přičemž tyto byly prokázány výpisy z bankovních účtů. Žalobce uvádí, že žalovaný v bodě 136 napadeného rozhodnutí konstatuje, že peněžní toky probíhaly v hotovosti u všech provizních spolupracovníků, což je nesprávně a v rozporu se zjištěnými skutečnostmi.
28. Dále je v tomto bodě žaloby namítáno neuznání mzdových nákladů paní XX vyplacených ve formě nákladů na studium. Žalobce nesouhlasí s tím, že v bodě 80 napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že se v případě takto vyplacené mzdy nejedná o náklad na odborný rozvoj zaměstnanců a nesouhlasí také s tvrzením žalovaného v bodě 88 napadeného rozhodnutí, že nebylo vůbec prokázáno, že by paní XX byla jeho zaměstnancem, když tento za ni neodváděl zdravotní ani sociální pojištění. K danému žalobce odkazuje na zákon č. 262/2006 Sb., zákoník práce (dále jen „**zákoník práce**“), který umožňuje uzavřít tzv. dohody mimo pracovní poměr a z těchto za určitých podmínek není nutné odvádět zdravotní a sociální pojištění. Z daného vyvozuje nesprávně učiněné skutkové závěry žalovaného a nesprávnou aplikaci právních předpisů.
29. Žalobce dále nesouhlasí se závěrem správce daně, resp. žalovaného ohledně nemožnosti výpočtu celkové prodejní ceny zboží při neznalosti výše provizí, které jsou závislé na prodejní ceně.
30. Rovněž žalobce napadá závěry žalovaného v bodech 184 a 185 napadeného rozhodnutí, když nesouhlasí se závěrem o výpočtu provize. Nesouhlasí s interpretací smlouvy mezi ním a panem XX daňovými orgány a namítá, že je jasné patrné, že pan XX vyhledával i výrobce. Žalovaný měl účelově a selektivně vytrhnout jedno slovo ze smlouvy a opomněl další text, který „jasně opodstatňuje“ provizi pana XX.
31. Žalobce v závěru bodu IV žaloby konstatuje, že obchodování s obchodními společnostmi ze států v oblasti Magrebu je komplikované, a proto je pro žalobce naprosto zásadní mít v daných zemích svého prostředníka, bez něhož by nebylo možné prodávat zboží. Z daného je dle něj zřejmé, že v dotčených zemích museli existovat osoby, kterým platil provize za zprostředkované obchody. Rovněž uvádí, že předložil kopie osobních dokladů pana XX a XX, sloužících správci daně k identifikaci těchto osob a prokazující fyzickou existenci

těchto osob. Dále předložil prohlášení pana XX ohledně jejich spolupráce s tvrzením, že je ochoten toto potvrdit před českými úřady s totožným podpisem jako je na uzavřené smlouvě. Žalobce také namítá, že žalovaný nesprávně uvádí, že všechny platby mezi stranami probíhaly v hotovosti, neboť byly prováděny taktéž pomocí šeků proplácených bankou ve Francii. Provedení těchto důkazů žalobce v odvolacím řízení navrhoval, což žalovaný odmítl.

32. Žalovaný na žalobu reagoval vyjádřením ze dne 3. 11. 2016.
33. Žalovaný úvodem zejména plně odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí, které pro jeho rozsáhlost nepovažuje za účelné znovu opakovat, neboť žalobní body jsou v podstatě velmi podobné těm odvolacím.
34. Ve věci žalobní námitky týkající se neukončení daňové kontroly z důvodu, že žalobce nebyl seznámen s výsledkem kontrolního zjištění, neboť dokument „protokol o ústním jednání č. j. 6505872/14/2012-60562-106790 ze dne 14. 11. 2014“ není výslovně označen jako „výsledek kontrolního zjištění“, žalovaný odkazuje na bod 94 žalobou napadeného rozhodnutí. Opakuje, že žalobce byl s výsledkem kontrolního zjištění, včetně hodnocení dosud zjištěných důkazů protokolárně seznámen protokolem, č. j. 6505872/14/2012-05402-106790, a tento mu byl předložen k vyjádření. Zplnomocněný zástupce žalobce, pan JUDr. XX, byl řádně poučen i ve smyslu § 88 daňového řádu (na rozdíl např. od protokolu č. j. 2981249/13/2012-05402-106790 ze dne 16. 5. 2013), přičemž z uvedeného poučení je zřejmé, že se jedná o seznámení s výsledky kontrolního zjištění. S ohledem na následné kroky žalobce (žádost o poskytnutí lhůty k vyjádření se a následné přistoupení k projednání zprávy o daňové kontrole) nelze souhlasit s námitkou, že žalobce nebyl s výsledkem kontrolního zjištění řádně seznámen, respektive že si této skutečnosti nebyl vědom. Uvedená námitka je evidentně zcela účelová, což je ještě umocněno skutečností, že žalobce byl v dané věci zastoupen profesionálním zástupcem.
35. Žalovaný se nemůže ztotožnit s argumentací žalobce, že nelze o protokolu o ústním jednání prohlásit, že se jedná o výsledek kontrolního zjištění a současně se jedná o seznámení daňového subjektu s kontrolními zjištěními, jelikož z logiky věci vyplývá, že se musí jednat o dva samostatné dokumenty. Uvedený požadavek nelze z právní úpravy jakkoliv dovodit. Žalobce byl s výsledkem kontrolního zjištění protokolárně seznámen dne 14. 11. 2014 a to postupem zcela odpovídajícím právní úpravě (§ 88 daňového řádu).
36. Žalovaný v případě námitky nesprávného vedení správního spisu konstatuje, že § 64 odst. 5 daňového řádu správci daně ukládá řadit písemnosti v časové posloupnosti, nikoliv však evidovat v jejich soupisu konkrétní data jejich vzniku nebo data vygenerování čísla jednacího. I kdyby žalovaný připustil, že vygenerování čísla jednacího zprávy o daňové kontrole s předstihem více než dva měsíce před ukončením daňové kontroly působí nestandardně, nelze z uvedeného dovozovat nezákonný postup správce daně. Nadto žalovanému není zřejmé, jak by tímto postupem mohl být žalobce zkrácen na svých právech.
37. Ohledně námitky ve vztahu k MVI do Francie žalovaný připouští „jistou formulační nepřesnost“ v bodě 92 napadeného rozhodnutí, když uvedl, že „*mezinárodní výměnu informací s Francií správce daně neprováděl ani v souvislosti s ověřováním nějakých jiných skutečností týkajících se odvolatele*“, přičemž zcela přesně mělo být konstatováno, že po podaném odvolání správce daně, resp. žalovaný již znovu MVI s Francií neprováděl. Skutečnost, že jde o formulační nepřesnost, však dle něj vyplývá nejen z bodu 9

napadeného rozhodnutí, ale i z následné argumentace žalovaného v bodu 92 předmětného rozhodnutí, z níž vyplývá provedení MVI do Francie. K opakování MVI do Francie pak žalovaný konstatuje, že nejen že by opakování MVI přineslo zejména na francouzské straně nadbytečnou administrativní zátěž a zvýšené náklady, ale předně měl žalobce možnost uplatnit veškeré požadavky k ověření skutkového stavu věci, tj. mohl navrhnout důkazy ohledně nákladů vynaložených na kancelářský nábytek, již v rámci prvotní uplatněné žádosti o MVI do Francie, neboť již v té době věděl či mohl vědět, že správce daně má pochybnosti o účinnosti daňově uznatelných výdajů na pořízení předmětného nábytku. Žalovaný dále zdůrazňuje, že i přes případně opakovanou MVI, resp. místní šetření v prostorách provozovny, kam byl nábytek podle předložených faktur umístěn, provedené až v roce 2016, by toto s ohledem na velký časový odstup od pořízení předmětného nábytku v roce 2010 neprokázalo skutečnost, že nábytek byl na předmětné provozovně v roce 2010 skutečně umístěn. Žalovaný proto neshledal důvody pro opakované provedení MVI z důvodu absence relevantních důkazních návrhů.

38. V případě MVI do Chorvatska žalovaný předně odkazuje na zhodnocení služeb poskytnutých žalobci panem XX v bodech 162 – 168 a 193 napadeného rozhodnutí a opakuje, že prohlášení nelze podle ustálené judikatury považovat za důkazní prostředek, přičemž ze samotného prohlášení podle žalovaného je patrné, že pan XX dokonce ani nedeklaroval, že by žalobci poskytl jiné služby, než zprostředkování prodeje výrobků.
39. K námitce stran položených otázek panu XX v rámci MVI žalovaný uvádí, že o prováděné MVI žalobce věděl a mohl se tedy na konstrukci otázek, jež mají být panu XX chorvatským správcem daně položeny, podílet. Ačkoliv žalobce věděl, že probíhá MVI s Chorvatskem na konstrukci otázek pro pana XX se správcem daně nijak aktivně nespolupracoval, ponechal při tom správce daně v nejistotě, jaký předmět plnění byl fakticky s panem XX smluven a měl být realizován. Žalobci byla poskytnuta možnost prokázat svá tvrzení a bylo tak na žalobci, aby pana XX poučil o nutnosti uvést v rámci MVI veškeré informace o jím poskytovaných službách ve prospěch žalobce. Žalovaný uvádí, že prohlášení pana XX je ve vztahu k prokázání uskutečnění služeb podle smlouvy o zprostředkování ze dne 7. 1. 1999 nedostatečné.
40. V rámci MVI se Srbskem žalovaný odkazuje na své odůvodnění v bodech 142 – 154 napadeného rozhodnutí, kdy z těchto bodů žalobou napadeného rozhodnutí dle žalovaného jasně vyplývá, že posuzoval jednotlivé důkazy v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů upravenou v § 8 odst. 1 daňového řádu a v souladu s judikaturou SDEU a NSS. Správce daně se tedy žádného procesního pochybení nedopustil a žalobní námitka je nedůvodná.
41. Ohledně MVI do Tuniska (neúspěšné) žalovaný nesouhlasí s tím, že by toto bylo žalobci kladeno k tíži, na druhou stranu ale zdůrazňuje, že žalobce je tím, kdo nese důkazní břemeno. Správce daně i přes absenci odpovědi na MVI zhodnotil předložené důkazní prostředky a dospěl k závěru, že žádný z nich nelze považovat za dostatečně důvěryhodný a průkazný, a to především kvůli odlišným podpisům na fakturách, smlouvě a na dokladech o úhradách. Žalovaný rovněž nepovažuje za důvěryhodné, že pan XX má být osobou zprostředkovávající dodávky zboží a zároveň je ředitelem obchodní společnosti, která tyto dodávky odebírá, žalovaný dále přihlédl i k tomu, že na přijatých fakturách od pana XX byla uvedena adresa a telefonní spojení stejné jako na fakturě přijaté od pana XX.

42. Žalovaný také odmítá žalobní námitku, že by měl vyžadovat po Tunisku dodržení mezinárodní smlouvy o zamezení dvojího zdanění. Předmětná smlouva jiné nástroje vymáhání než opakovanou urgenci neumožňuje a v této smlouvě nejsou sjednány ani žádné sankce, které by mohla Česká republika jako smluvní stát uplatnit.
43. Stran námitky o složité situaci v Tunisku, která si žádá potřebu zajištění obchodní pozice žalobce v této zemi, žalovaný odkazuje na bod 189 žalobou napadeného rozhodnutí a dále opakuje, že sjednaná zprostředkovatelská smlouva vázala poskytnutou odměnu promítnutou do daňově uznatelných nákladů žalobce primárně na zprostředkování obchodu a jeho realizaci v Tunisku, nikoliv na neurčitý pojem „zajištění obchodní pozice“.
44. Co se týče námitek neprovedení MVI s Itálií (k obchodní společnosti ITL Group), nepochopení jakým způsobem fungovala spolupráce mezi žalobcem a panem XX a odmítnutí prohlášení společnosti ITL Group ze dne 31. 1. 2013, k těmto žalovaný uvádí, že s ohledem na podaná rozporuplná tvrzení žalobce, široce pojatý předmět smlouvy ze dne 7. 1. 1999 s panem XXem, žalobce neunesl důkazní břemeno. Z předložených důkazů není zřejmé, jaký rozsah prací by měl správce daně, resp. žalovaný prověřovat, neboť žalovaný má za to, že povinnost pana XX zajišťovat přepravu polyesteru a skelné tkaniny z předložené zprostředkovatelské smlouvy nevyplývá. Pokud by chtěl žalobce podřadit přepravu zboží z Itálie do Alžírsko, Tuniska a Maroka pod „realizaci kupních smluv“ ve smyslu ujednání zprostředkovatelské smlouvy, pak jím měla být tato skutečnost tvrzena a prokázána i v případě jiných zprostředkovatelů s obdobným předmětem zprostředkovatelské smlouvy, což však tvrzeno, ani prokázáno nebylo.
45. Žalovaný nesouhlasí ani s námitkou neprovedení MVI do Bulharska a odmítnutí prohlášení paní XX (obchodní společnost ALCOMET) jako důkazního prostředku, přičemž k danému pouze odkazuje na body 147, 169, 176 a 198 žalobou napadeného rozhodnutí. Tvrzení žalobce o činnosti obchodní společnosti A & B se rozchází s činností popisovanou v prohlášení od obchodní společnosti ALCOMET, žalovaný má dále za to, že žalobce neunesl důkazní břemeno tvrzení, když nedokázal popsat, jak konkrétně se měla tato realizovat, proto žalovaný nepřistoupil ani k provedení prokazování nejasných skutkových tvrzení žalobce v rámci MVI.
46. K námitce neprovedení opakované MVI do Chorvatska žalovaný uvádí, že je názoru, že chorvatský správce daně příjmy pana XX zdanil proto, že pan XX proti doměření daně žádným způsobem nebrojil. Výslech pana XX byl chorvatskému správci daně uložen v rámci MVI ze dne 2. 10. 2013 a jeho zopakování nebylo provedeno z důvodu nehospodárnosti ve vztahu k již jednou provedené MVI a de facto z důvodu jen na straně žalobce.
47. K námitce neprovedení opakované MVI do Srbska žalovaný uvádí, že prohlášení paní XX neobsahovalo žádnou výpověď o skutkových okolnostech poskytování služeb, ale pouze osvědčovalo tok peněz do zahraničí ve výši deklarované fakturami, tj. ověřovalo pouze formální stránku transakce. Z tohoto důvodu nemohlo dojít ani k rozporům mezi různými skutkovými tvrzeními, které by měly být žalovaným odstraněny.
48. K námitce nezákonnosti dodatečných platebních výměrů z důvodu chybějícího odůvodnění dodatečných platebních výměrů, se žalovaný vyjádřil v bodě 103 napadeného rozhodnutí a uvádí, že zpráva o daňové kontrole byla s žalobcem řádně projednána dne 3. 3. 2015, žalovaný má tedy za to, že použití této pro odůvodnění dodatečných platebních výměrů bylo zcela v souladu s § 147 odst. 4 daňového řádu.

Shodu s prvopisem potvrzuje XX

49. V případě námitky nesprávného pochopení systému provizí a tedy nesprávných skutkových závěrů daňových orgánů žalovaný uvádí, že se s žalobcovým vysvětlením neztotožnil, a proto v tabulce č. 3 a ve schématu č. 1 srovnával pouze výše celkových provizí vztahujících se k prodeji obchodovatelného zboží v případech zapojení některé z identifikovaných skupin zprostředkovatelů (provize obchodní společnosti A & B nebyla v žádném případě připočtena), přičemž žalovaný shledal neodůvodněné rozdíly. Žalobce velmi nepřesvědčivě argumentuje, že provize pana XX se k prodeji obchodovaného zboží nevztahuje, zvláště v souvislosti s tvrzením o zajišťování nakládky zboží v italských přístavech – žalovaný totiž nedisponoval žádným důkazem o spojení této tvrzené činnosti pouze s nákupem zboží.
50. Co se týče námitky ohledně faktury č. 10040133, žalovaný se s ní vypořádal v bodě 133 žalobou napadeného rozhodnutí, kde uvedl, že předmětná faktura nebyla zahrnuta do tabulky č. 3, neboť tato se týkala výhradně srovnání celkových provizí sečtených u skupin zprostředkovatelů prodeje obchodovaného zboží. K této faktuře se vztahoval pouze jeden zprostředkovatel, obchodní společnost EURL, proto byla provize této společnosti na ní navázaná zároveň celkovou provizí a popsána zčásti samostatně a zčásti v souvislosti se srovnáním celkových provizí navázaných na prodej žalobcem obchodovaného zboží.
51. K námitce nesprávně interpretovaných finančních toků a vyloučení provizí vyplacených panu XX a obchodní společnosti EURL odkazuje na body 133 – 136 napadeného rozhodnutí.
52. K platbám za provize v hotovosti žalovaný uvádí, že se zabýval jen těmi z plateb, které v hotovosti skutečně proběhly (z části i u pana XX), přičemž žalovaný dále konstatoval, že při hodnocení důkazů k prokázání uskutečnění fakturovaného plnění samotná forma finančního toku, odpovídající příslušné faktuře, nemá pro žalovaného v kontextu dalších zjištění (rozpornost podpisů na fakturách s podpisy na jiných listinných důkazech) vypovídající hodnotu.
53. Ohledně neuznání nákladů na studium paní XX ve smyslu § 24 odst. 1 ZDP žalovaný odkazuje na body 79 až 89 napadeného rozhodnutí, kde se s touto námitkou vypořádal a dodává, že ze správního spisu vyplývá, že žalobce měl s paní XX uzavřenou smlouvu, označenou jako „pracovní smlouva“ bez uvedení ustanovení zákoníku práce a ve které byla sjednána týdenní pracovní doba 5 dnů/40 hodin týdně, což neodpovídá zákonem stanovenému maximálnímu rozsahu práce v případě dohody o provedení práce (§ 75 zákoníku práce). Žalovaný proto setrvává na svém závěru, že žalobce nijak neprokázal, že by paní XX nastoupila do zaměstnání (nebyl jí vydán mzdový výměr podle § 113 odst. 4 zákoníku práce, blíže viz bod 88 žalobou napadeného rozhodnutí). Naopak v neprospěch žalobce svědčí skutečnost, že za paní XX neodváděl povinné odvody na zdravotním a sociálním pojištění, které by byl povinen hradit i v případě, že by měl s paní XX uzavřenou pouze dohodu o provedení práce. Žalobce neprokázal, že paní XX vyplatil mzdu, a proto ani neprokázal, že byla jeho zaměstnancem, a nemohl si tedy uplatnit ani náklady za její studium podle § 24 odst. 2 písm. j) bodu 3 ZDP.
54. S žalobní námitkou stran bodů 128 a 182 napadeného rozhodnutí se dle žalovaného žalobce dopouští stejné nepřesnosti jako v odvolání, když hovoří o možnosti kalkulace ceny na základě provize, nikoliv na základě procentní sazby provize. Podle žalobce žalovaný nesprávně interpretoval text smlouvy ze dne 7. 1. 1999 s panem XX, když zdůraznil jeho sjednanou činnost ve vztahu k zákazníkům. Takto žalovaný učinil jen v návaznosti na

argumentaci žalobce v konečném vyjádření k seznámení, že činnost pana XX nelze přiřadit k prodeji a zahrnovat tak jeho provize do tabulky č. 3 uvedené v žalobou napadeném rozhodnutí. Žalobce nijak neprokázal, že skelné tkaniny prodané v roce 2010 a 2011 byly přesně těmi skelnými tkaninami, jejichž nákup pan XX zprostředkoval u obchodní společnosti Johns Manville (blíže viz bod 185 žalobou napadeného rozhodnutí).

55. Žalovaný má za to, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a žalobcem vznesené námitky jsou nedůvodné. Žalovaný trvá na tom, že žalobce v daňovém řízení neunesl své důkazní břemeno a neprokázal, že zprostředkovateli fakturované služby byly provedeny právě těmito subjekty (v případě společností – kterými fyzickými osobami), a to přestože správce daně ověřoval informace i v rámci mezinárodní výměny informací. Žalobce tak neprokázal daňovou účinnost jím uplatněných nákladů – provizí fakturovaných těmito zprostředkovateli ve smyslu § 24 odst. 1 ZDP.
56. Žalobce následně stručně zareagoval prostřednictvím repliky ze dne 21. 11. 2016.
57. K názoru žalovaného, že požadavek na správné označení dokumentu (protokol o ústním jednání, č. j. 6505872/14/2012-60562-106790, ze dne 14. 11. 2014) jako výsledek kontrolního zjištění je přepjatý formalismus, žalobce uvádí, že s tímto názorem žalobce nemůže souhlasit. Je tomu tak proto, že daňový řád přesně určuje povinnosti správce daně a u daňové kontroly přesně určuje v § 88 daňového řádu povinné náležitosti zprávy o daňové kontrole, mezi nimiž je dle písm. c) „seznámení daňového subjektu s výsledkem kontrolního zjištění“. Odkaz žalovaného na to, že o tomto byl zástupce daňového subjektu poučen, neobstojí, jelikož v poučení uvedeném v dotčeném protokolu, není ani zmínka, že se jedná o seznámení s kontrolními zjištěními. Správce daně měl v souladu s daňovým řádem stanovit lhůtu na vyjádření ke kontrolním zjištěním, což je také v rozporu s daňovým řádem.
58. Žalobce se vyjadřuje také k tvrzení, že správce daně nesprávně označil kontrolní spis při nahlížení do spisu a odvolací orgán označuje seznam dokumentů ve spisu jako doklad k předání spisu, nikoliv jako seznam dokumentů v kontrolním spisu. Žalovaný tím, že mu při nahlížení do spisu nebyl předložen obsah kontrolního spisu se seznamem dokumentů, ale pouze „jakýsi seznam k předání pracovníkovi vyměřovacího oddělení“ nemá jistotu, zda se mohl seznámit se všemi dokumenty, které obsahoval kontrolní spis.
59. Ohledně nesprávného vedení spisu žalobce podotýká, že problém shledává zejména u protokolu, č. j. 376613/15/2012-60562-103790, neboť byl zařazen do kontrolního spisu dne 21. 1. 2015, ale podepsán byl až dne 3. 3. 2015. Žalobce dne 15. 1. 2015 podal vyjádření k protokolu o ústním jednání ze dne 14. 11. 2014 (údajné kontrolní zjištění správce daně) a 15. 1. 2015 byl čtvrtek. Tedy správce daně za pouhé čtyři pracovní dny s ohledem na složitost daňové kontroly a také za předpokladu, že podání žalobce se druhý den dostalo k pracovníkům správce daně a ty se tomu ihned věnovaly (pátek 16. 1., pondělí 19. 1., úterý 20. 1. a středu 21. 1.), vyhodnotil celé podání včetně objemných příloh doložených žalobcem a nechal generovat dokument s č. j. 376613/15/2012-60562-103790 označený jako zpráva o daňové kontrole. Toto zjištění, z pohledu žalobce vede k tomu, že správce daně nečekal na vyjádření žalobce k protokolu ze dne 14. 11. 2014 a rozhodl bez zohlednění všech námitek žalobce podaných dne 15. 1. 2015 správci daně a vůbec je neposoudil ve všech ohledech a souvislostech.
60. Ohledně MVI do Chorvatska žalobce doplňuje, že vyjádření žalovaného je zcela nepravdivé. Odmítnutím položení otázek, požadovaných žalobcem, či výsledku svědka byl

Shodu s prvopisem potvrzuje XX

žalobce krácen na svých právech, a správce daně toto musí v souladu s daňovým řádem zhojit tím, že daně provede. S tvrzením správce daně, že prohlášení nelze považovat důkazní prostředek v rámci mezinárodního dožádání nelze souhlasit. Prohlášení provedené před Chorvatským správcem daně má dle žalobce naprosto stejnou váhu jako prohlášení učiněné před tuzemským správcem daně. To stanoví směrnice Rady 2011/16/EU ze dne 15. února 2011, která je transponována do ZMS. Tedy k prohlášení provedenému před chorvatským správcem daně je nutno nahlížet jako ke svědecké výpovědi učiněné před tuzemským správcem daně a nelze ji odmítat jako důkazní prostředek s odůvodněním, že se jedná pouze o čestné prohlášení určité osoby, jelikož generální finanční ředitelství ve své metodice zdůrazňuje, že skutečnosti prověřené formou mezinárodní spolupráce jsou důvěryhodné informace s patřičnou právní vahou a vypovídací schopností, které nelze zpochybňovat, což ostatně v jiných rozhodnutích činí i žalovaný.

61. Daně pak dle žalobce platí ohledně dožádání do Bulharska, Itálie a následně i do Srbska, které žalovaný či správce daně neprovedly.
62. Ohledně dožádání do Tuniska je dle žalobce pouhé konstatování žalovaného, že učinil žádost a tu urgoval, tristní. Žalovaný tedy tím, že Česká republika není schopna si vynutit si dodržování platné mezinárodní smlouvy, je krácen na svých právech a je mu doměřena daň. Rezignace žalovaného na dodržování platných mezinárodních smluv je dosti smutná, ale zobrazuje stav společnosti v Tunisku, kde žalobce obchoduje a správce daně po něm chce doložení skutečností od osob žijících v Tunisku, což žalovaný učinil a sám není schopen přinutit tuniskou státní správu k dodržování jejích právních závazků. Z tohoto vyplývá i komplikovanost vztahů se zeměmi severní Afriky, na kterou žalobce již vícekrát upozorňoval.

IV.

Posouzení žaloby

63. Žaloba byla městskému soudu doručena 24. 8. 2016, a byla tedy podána v zákonem stanovené lhůtě 2 měsíců od doručení napadeného rozhodnutí žalobci. Městský soud v Praze napadené rozhodnutí v souladu s § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), přezkoumal v rozsahu žalobních bodů, přičemž podle § 75 odst. 1 s. ř. s. vycházel ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době rozhodování správního orgánu.
64. Žaloba je nedůvodná.
65. Městský soud v Praze se nejprve zabýval námitkou, která směřovala proti tvrzené nezákonnosti ukončení daňové kontroly, kdy žalobce zejména namítá skutečnost, že žalobce nebyl seznámen s výsledkem kontrolního zjištění, neboť s žádným dokumentem označeným „výsledek kontrolního zjištění“ nebyl seznámen. Protokol o ústním jednání, č. j. 6505872/14/2012-60562-106790, ze dne 14. 11. 2014, který žalovaný považuje za materiální seznámení žalobce (daňového subjektu) s kontrolními závěry, dle žalobce nelze za takový dokument považovat.
66. Městský soud došel k závěru, že námitka není důvodná. Dle § 88 odst. 2 platí, že: *„Správce daně seznámí daňový subjekt s výsledkem kontrolního zjištění, včetně hodnocení dosud zjištěných důkazů, a předloží mu jej k vyjádření.“* Dle § 88 odst. 3 dále platí, že: *„Na žádost daňového subjektu stanoví správce daně přiměřenou lhůtu, ve které se může daňový subjekt vyjádřit k výsledku kontrolního zjištění a navrhnout jeho doplnění. Nedojde-li na základě*

tohoto vyjádření ke změně výsledku kontrolního zjištění, nelze již v rámci projednání zprávy o daňové kontrole navrhopvat jeho další doplnění.“ Daňový řád pak nestanoví, jakou formou má být seznámení s výsledkem kontrolního zjištění provedeno. V řešeném případě zvolil správce daně formu ústního seznámení v rámci ústního jednání, o kterém byl vyhotoven protokol, č. j. 6505872/14/2012-60562-106790, ze dne 14. 11. 2014. Z jeho obsahu je zcela jasné, k jakým závěrům správce daně dospěl a na základě jakých skutečností.

67. Smyslem institutu seznámení se s kontrolními závěry je „seznámit daňový subjekt s konečným hodnocením daňových povinností správcem daně. S ohledem na složitost daňové problematiky pak zákon až na výjimky preferuje osobní projednání, to aby měl daňový subjekt maximální možnost problematice porozumět.“ (LICHNOVSKÝ, O. a kol. *Daňový řád*. 3. vydání. Praha: Nakladatelství C. H. Beck, 2016, s. 313.) Daňový subjekt má dostat možnost se k vyjeveným závěrům vyjádřit, k čemuž mu má být poskytnuta přiměřená lhůta, která může být eventuálně prodloužena na žádost daňového subjektu. To se v daném případě stalo a daňový subjekt požádal o prodloužení lhůty k vyjádření (žádost ze dne 2. 12. 2014) a následně správci daně zaslal obsáhlé vyjádření ze dne 15. 1. 2015 včetně důkazů, kterým zjevně reaguje na kontrolní závěry, s nimiž byl seznámen. Nelze tedy dojít k závěru, že by byl na svých právech jakkoliv zkrácen, přičemž námitka ve světle shora uvedeného působí účelově. Navíc ze správního spisu nijak nevyplynulo, že by žalobce byl v průběhu jednotlivých procesních úkonů jakkoliv překvapen či zaskočen postupem správce daně.
68. K námitce nesprávného vedení kontrolního spisu městský soud uvádí, že ji neshledává důvodnou. Byť souhlasí s žalobcem, že popsán způsob přidělení čísla jednacího nepůsobí standardně, neshledal uvedený postup jako rozporný se zákonem. Závěr o tom, že správce daně z důvodu krátké prodlevy (4 pracovní dny) mezi doručením vyjádření ke kontrolním zjištěním a přiřazením čísla jednacího zprávě o daňové kontrole, značí, že správce daně nemohl dostatečně reflektovat na vyjádření žalobce, je ryze spekulativní a ani sám žalobce pro ní nepředkládá žádné důkazy. Samotný postup pak nelze bez dalšího považovat za nezákonný.
69. Rovněž z ne zcela jasně formulované námitky směřující proti rozdílnosti ve spisech není zřejmé, v čem konkrétně měl být žalobce dotčen na svých veřejných subjektivních právech. Z daného pak je nutné dovodit nedůvodnost takové námitky.
70. Ohledně namítaných vnitřních rozporů týkajících se MVI do Francie a provádění plateb v hotovosti rovněž městský soud neshledal tyto jako důvodné.
71. V případě tvrzeného rozporu mezi citací z bodu 92 napadeného rozhodnutí a bodem 9 napadeného rozhodnutí lze konstatovat, že jde o účelově vytrženou pasáž, která, nutno uznat, není formulačně bezvadná, nicméně z celkového kontextu více než 50stránkového napadeného rozhodnutí je naprosto zřejmé, jak žalovaný dospěl k závěrům, na nichž se napadené rozhodnutí zakládá.
72. Co se týče údajného rozporu ohledně provádění plateb v hotovosti, lze použít v zásadě stejný závěr, jako v případě předchozího odstavce. Na první pohled bez jakéhokoliv kontextu by dané pasáže mohly působit mírně nesourodě, nicméně v celkovém kontextu a systematicky napadeného rozhodnutí nelze učinit závěr, že by zakládaly zmatečnost, a tedy nepřezkoumatelnost celého rozhodnutí.
73. Městský soud dále hodnotil námitku související s MVI do Chorvatska a provizemi pro pana XX, jež měly být dle žalobce daňově uznatelným nákladem. Žalobce tvrdí, že

z nashromážděných důkazů je nepochybné, že provize byla panu XX uhrazena, a dále, že není pochyb o tom, že to bylo v souvislosti se zprostředkováním obchodů pro žalobce. Žalovaný toto popírá a tvrdí, že žalobce neunesl důkazní břemeno.

74. Městský soud danou námitku taktéž neshledal jako důvodnou. Žalovaný správně vycházel z premisy, že žalobce musí v daném případě unést procesní břemena. To se mu v daném případě nepodařilo. Z předložených listinných důkazů a z vyjádření pana XX na základě MVI nelze učinit pochyb prostý závěr o vzájemném propojení údajných provizí s tvrzenou zprostředkovatelskou činností pana XX dle smlouvy ze dne 7. 1. 1999, resp. konkrétními obchody, které měl pan XX zajistit.
75. Nejvyšší správní soud konstantně judikuje, že o daňově účinný výdaj se dle § 24 odst. 1 ZDP jedná pouze tehdy, jsou-li splněny čtyři podmínky: 1) výdaj byl skutečně vynaložen, 2) výdaj byl vynaložen v souvislosti se získáním zdanitelných příjmů, 3) výdaj byl vynaložen v daném zdaňovacím období, 4) zákon stanoví, že se jedná o daňově účinný výdaj. Daňový subjekt, který výdaj zanesl do účetnictví a následně daňového přiznání, je povinen v případě pochybností prokázat, že jej skutečně vynaložil, a to tím způsobem, jakým deklaroval na příslušném účetním dokladu (viz např. rozsudek NSS ze dne 12. 4. 2006, č. j. 5 Afs 40/2005 – 72).
76. Pokud jde o rozložení důkazního břemene v daňovém řízení, to je ustálenou judikaturou NSS popisováno následně (viz rozsudek NSS ze dne 19. 1. 2017, č. j. 1 Afs 87/2016-45): *„Daňové řízení je tedy postaveno na zásadě, že každý daňový subjekt má povinnost daň přiznat, tzn., že nese břemeno tvrzení, a povinnost svá tvrzení doložit, tzn., že nese břemeno důkazní. Svá tvrzení daňový subjekt prokazuje zejména svým účetnictvím a jinými povinnými evidencemi a záznamy.“* (srov. rozsudky ze dne 30. 1. 2008, č. j. 2 Afs 24/2007-119, č. 1572/2008 Sb. NSS, ze dne 16. 7. 2009, č. j. 1 Afs 57/2009-83, nebo ze dne 8. 7. 2010, č. j. 1 Afs 39/2010-124).
77. Daňový subjekt unese své důkazní břemeno, pokud předloží správci daně účetnictví splňující požadavky stanovené zákonem, zejména pokud jde o jeho správnost, úplnost, průkaznost a srozumitelnost. Současně je však třeba respektovat soulad skutečného stavu se stavem formálně právním (rozsudek ze dne 26. 1. 2011, č. j. 5 Afs 24/2010-117). I když daňový subjekt předloží formálně bezvadné účetní doklady, správce daně může vyjádřit pochybnosti týkající se věrohodnosti, průkaznosti, správnosti či úplnosti účetnictví a jiných povinných záznamů. V tomto ohledu správce daně tíží důkazní břemeno ve vztahu k důvodnosti jeho pochyb. Správce daně nemá povinnost prokázat, že údaje o určitém účetním případě jsou v účetnictví daňového subjektu zaznamenány v rozporu se skutečností, je však povinen prokázat, že o souladu se skutečností existují vážné a důvodné pochyby (srov. výše uvedený rozsudek č. j. 2 Afs 24/2007-119).
78. Pokud správce daně shora uvedené skutečnosti prokáže, důkazní břemeno přechází zpět na daňový subjekt, který je povinen doložit pravdivost svých tvrzení a průkaznost, věrohodnost a správnost účetnictví ve vztahu k danému obchodnímu případu, popř. svá tvrzení korigovat. Tyto skutečnosti bude daňový subjekt prokazovat zpravidla jinými důkazními prostředky než vlastním účetnictvím (srov. výše zmiňované rozsudky, č. j. 1 Afs 39/2010-124, nebo č. j. 2 Afs 24/2007-119).
79. Ve světle shora citované judikatury považuje městský soud postup správce daně i žalovaného za správný. Na základě předložených podkladů osvědčily své pochybnosti o

průkaznosti formálních záznamů žalobce a žádali objasnění konkrétních nesrovnalostí. Tyto nesrovnalosti pak nebyl žalobce schopný hodnověrně vysvětlit.

80. V případě tvrzených provizí pro pana XX pak lze souhlasit, že mezi podpisy na předložených fakturách a smlouvě ze dne 7. 1. 1999 panují rozdíly, které žalobce nebyl schopný vysvětlit. Taktéž městský soud souhlasí s daňovými orgány, že ne všechny činnosti fakturované panem XX mají svůj základ v uvedené smlouvě.
81. Ohledně hodnocení prohlášení pana XX učiněného před chorvatskými úřady městský soud dospěl k závěru, že dané prohlášení sice obsahuje informaci o tom, které faktury byly panem XX vystaveny vůči žalobci, nicméně ze správních spisů nelze učinit důvěryhodný závěr, že tyto faktury byly skutečně vystaveny v souvislosti se zprostředkováním tvrzených obchodních příležitostí žalobce. V tomto ohledu lze analogicky odkázat na judikát NSS ze dne 27. 6. 2008, č. j. 8 Afs 124/2006-123: *„Ve své kasační stížnosti stěžovatel rozebírá svoje důkazní možnosti, kdy tvrdí, že v jeho silách je pouze prokázat projevení zájmu o zprostředkovatelskou službu, uzavření zprostředkovatelské smlouvy, uzavření smluv na základě zprostředkování a úhradu zprostředkovatelské provize. S tímto názorem stěžovatele nelze souhlasit. Ani jeden z těchto důkazních prostředků totiž nemůže bez dalšího s jistotou prokázat faktické uskutečnění zdanitelného plnění. (...) Jak již Nejvyšší správní soud také, byť ve věci týkající se daně z příjmů, judikoval: „Pro posouzení, zda jsou výdaje (náklady) daňově uznatelné, je sice podstatná jejich souvislost s podnikáním i dosaženým příjmem, nelze však opomíjet i další podmínku stanovenou v ustanovení § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů, tj. průkaz o tom, že výdaj byl skutečně vynaložen. Ani doklady vystavené právně existujícím subjektem a se všemi požadovanými náležitostmi nemohou být použity jako důkaz o uskutečnění skutečnosti v nich deklarované, není-li prokázáno, že k jejímu uskutečnění fakticky došlo.“ (Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2006, č. j. 5 Afs 40/2005 - 72, dostupného na www.nssoud.cz). Nejvyšší správní soud si je vědom skutečnosti, že unést důkazní břemeno týkající se smluv o zprostředkování může být pro daňový subjekt značně obtížné, ale rozhodně není nemožné. Daňový subjekt by si měl být svého důkazního břemene vědom již v době, kdy ke zprostředkování dochází, a cíleně shromažďovat důkazy, že ke zprostředkování skutečně došlo. Především tedy je nutné, aby zájemce prokázal, že zprostředkovatel v jeho zájmu ve vztahu ke třetím osobám vůbec jednal (a to ať již ve vztahu přímo k nim či ve vztahu k osobám, o nichž se zprostředkovatel mohl rozumně domnívat, že na tyto třetí osoby budou působit ve prospěch zájemce). Vzhledem k velmi různorodým způsobům jednání, které zde připadají v úvahu, bude na zájemci, aby si zajistil přiměřené záznamy (příp. svědectví) o jednání zprostředkovatele; typicky jimi budou záznamy či zprávy zprostředkovatele o provedených jednáních s konkrétními osobami či záznamy o tom, kterým konkrétním osobám či na jaká konkrétní místa (např. těm útvarům oslovovaných právnických osob, které měly na starosti nákup a prodej komodit) byly zasílány podklady s údaji o zájemcem nabízených službách či zboží a co bylo jejich obsahem. Důležitá v této souvislosti bude identifikace, s kým a kdy bylo jednáno či komu (kam) a jaké materiály byly zasílány, neboť z této informace bude lze posoudit, zda zprostředkovatel vyvíjel svoji aktivitu ve vztahu k osobám, o nichž se mohl rozumně domnívat, že mohly rozhodovat či (ať již přímo nebo zprostředkovaně) působit na rozhodnutí oprávněné osoby v tom směru, aby zájemce získal příležitost k uzavření smlouvy, a zda tato aktivita byla svojí povahou, rozsahem, obsahem a náklady na ni vynaloženými přiměřená cíli, který jí měl být dosažen. Je však nutné zdůraznit, že takto předložené důkazy musí mít konkrétní vazbu na určité zprostředkované obchody, ne sloužit jako modelový příklad, jak by v dané situaci ke zprostředkování dojít mohlo.“ (Zvýraznění provedeno městským soudem.)* Uvedený závěr

Shodu s prvopisem potvrzuje XX

byl sice učiněn ve vztahu k dani z přidané hodnoty, nicméně dle názoru městského soudu jsou uvedené závěry natolik obecné, že jsou analogicky aplikovatelné i na řešený případ.

82. V citovaném rozhodnutí NSS daňový subjekt doložil uzavření zprostředkovatelské smlouvy, uzavření smluv na základě zprostředkování a úhradu zprostředkovatelské provize, nicméně ani to nestačilo k „propojení“ daných provizních plateb s konkrétními sjednanými obchodními příležitostmi. Nazíráno tímto důkazním standardem lze učinit závěr, že žalobci se nepodařilo prokázat, že tvrzené provize skutečně souvisely s konkrétními sjednanými obchody, a tudíž by měly být považovány za daňově účinný výdaj, o jehož výši by měl být snížen žalobcův základ daně v předmětném období.
83. Dané platí i ve vztahu k dodatečnému neuznání několika faktur ze strany žalovaného. Správce daně dovodil jejich uznatelnost pro účely stanovení základu daně ve smyslu § 24 odst. 1 ZDP, resp. uskutečnění předmětných služeb panem XX za prokázané, mj. na základě překladů protokolu z daňového řízení v Chorvatsku a rozhodnutí v daňovém řízení vedeném s panem X v Chorvatsku. Z daného vyplývá, že pan XX příjmy od žalobce dodatečně zdanił v Chorvatsku, nicméně pro účely dokázání propojení s konkrétními případy zprostředkování, ničeho nového nepřináší. To samé lze konstatovat o prohlášení společnosti ITL Group, které v daném kontextu taktéž není nijak zásadní.
84. Žalobce dále tvrdí, že žalovaný pochybil, když neprovedl opakovanou MVI do Chorvatska k ověření jeho tvrzení. MVI do Chorvatska byla provedena na základě návrhu žalobce ze dne 14. 6. 2013, v němž žalobce uvedl: *„Navrhujeme, aby správce daně formou mezinárodního dožádání provedl výsledky následujících osob (...), výslech touto formou stejně jako správce daně požadujeme k prokázání vystavení a úhrady faktur na provize (...).“* V žádosti pak označil a specifikoval fyzické i právnické osoby související s vyplácením provizí včetně pana XX. Správce daně odeslal žádost o MVI do Chorvatska dne 2. 10. 2013.
85. V rámci podané žádosti o MVI je mj. uveden dotaz, zdali pan XX skutečně vystavil předmětné faktury a zaúčtoval je ve svém účetnictví. Dále kým byly faktury skutečně podepsány a jaké služby pan XX pro žalobce prováděl.
86. Městský soud odmítá názor žalobce, který tvrdí, že žalovaný pochybil, když neprovedl druhou MVI do Chorvatska za účelem ověření „propojení“ faktur za provize s konkrétními zprostředkovanými obchody mezi žalobcem a třetími osobami.
87. Z provedené MVI je patrné, že správce daně vyhověl návrhu žalobce na provedení MVI, a to za účelem, který žalobce specifikoval. Mezi návrhem žalobce a odesláním žádosti o MVI uplynuly více než tři měsíce, tudíž není možné tvrdit, že žalobce neměl šanci ovlivnit formulaci dotazů v rámci MVI. Není povinností správce daně domýšlet za žalobce, na jaké konkrétní informace by se měl v rámci MVI ptát. To je s ohledem na výše vysvětlené rozložení břemen v rámci správy daní zcela v dispozici daňového subjektu, který musí podávat důkazní návrhy. Pokud tak neučinil, nebo tak učinil příliš obecně či nedostatečně, je to pouze jeho pochybení, jehož následky musí nést. Ze stejného důvodu pak nepochybil ani žalovaný, když neprovedl opakované dožádání. Rovněž lze přisvědčit žalovanému, který návrh na opakovanou MVI posoudil i jako nadbytečnou, neboť žalobce by musel předložit i další důkazy ve vztahu k dokazovaným skutečnostem (viz shora citovaný judikát NSS ze dne 27. 6. 2008, č. j. 8 Afs 124/2006-123). V porovnání s absencí důkazů o skutečném výkonu zprostředkovatelské činnosti by pak ani další výslech pana XX nemohl ničeho změnit.

Shodu s prvopisem potvrzuje XX

88. Ve vztahu k MVI do Srbska lze konstatovat velmi podobné závěry jako ty uvedené shora ve vztahu k MVI do Chorvatska. Zprvč městský soud konstatuje, že žádost správce daně o MVI byla formulována tak, jak o její provedení bylo požádáno ze strany žalobce písemně ze dne 14. 6. 2013 a pokud měl žalobce v úmyslu položit konkrétní otázky, měl tak učinit, neboť je to on, koho tíží břemeno tvrzení a břemeno důkazní.
89. Ohledně hodnocení prohlášení paní XX a paní XX, městský soud neshledal v postupu žalovaného žádnou nezákonnost. Žalovaný s odkazem na relevantní judikaturu NSS přiřadil prohlášením těchto osob určitou (logicky menší) důkazní váhu, neboť nelze určit, zdali dané prohlášení bylo skutečně sepsáno jimi a dále informace v něm obsažené není možné dále nijak spolehlivě ověřit. Ohledně neprovedení MVI za účelem získání jejich výpovědi lze přisvědčit žalovanému, že by bylo nadbytečné, neboť XX nebyla v kontrolovaných zdaňovacích obdobích jednatelkou společnosti A & B Export a v jejím prohlášení nijak nezmiňuje žádnou konkrétní osobu, která měla jednat se společností ALCOMET.
90. V rámci MVI pak srbský správce daně získal vyjádření zakladatelky společnosti A & B Export paní XX, která uvedla, že smlouva o zastupování s žalobcem ze dne 12. 3. 2008 byla podepsána, nicméně nikdy nebyla fakticky prováděna. Také nikdy nebyly vydány žádné faktury vůči žalobci a provedeny hotovostní platby. Podpis na hotovostních stvrzenkách není její, ač se mu podobá. Dále pak paní XX, která byla ve společnosti A & B Export zaměstnána jako účetní od roku 2002, uvedla, že jejich faktury mají zcela jinou podobu, než ty předložené žalobcem. V rámci účetnictví společnosti pak byla evidována jediná transakce s žalobcem (coby dodavatelem) v hodnotě 106.578,59 USD. Další transakce nebyly v účetních knihách evidovány.
91. Tato zjištění pak byla korigována následnou daňovou kontrolou provedenou srbskými daňovými orgány, které se zaměřily na osm faktur vystavených společností A & B Export vůči žalobci v letech 2010 a 2011, jež ovšem nebyly zaneseny v účetnictví společnosti A & B Export. Za pět z těchto osmi faktur pak paní XX měla obdržet platbu od žalobce. Na základě těchto zjištění pak byla společnost A & B Export doměřena daň za dotčené období, přičemž ta se proti tomuto postupu srbského správce daně nijak nebránila. Z kontrolních závěrů srbských daňových orgánů žalobce dovozuje, že je dokázáno, že zprostředkovatelská činnost byla společností A & B Export prováděna na základě smlouvy s žalobcem. V rámci vyjádření ke kontrolním zjištěním nicméně paní XX i paní XX setrvaly na svých vyjádřeních, že o vystavených fakturách nic nevědí a že s žalobcem spolupracovala pouze v oblasti textilních výrobků. Jejich výpovědi byly ze strany srbských daňových orgánů shledány jako nedůvěryhodné.
92. K protichůdnosti závěrů vyjádření paní XX a paní XX a závěrů srbských daňových orgánů navrhol žalobce provedení další MVI do Srbska. Žalovaný tak neučinil, přičemž se dle městského soudu nedopustil zásahu do práv žalobce. Je tomu tak proto, že závěry kontroly provedené srbskými daňovými orgány nic nemohou změnit na závěru o nedostatku důkazů svědčících o faktické realizaci zprostředkovatelské činnosti. Navíc stále panují rozpory mezi podpisy na fakturách a na smlouvě, což pouze podporuje závěr o nedostatečném prokázání tvrzení žalobce. Provedení dodatečné MVI by pak nemohlo přinést ničeho nového.
93. Žalobce také namítá, že správce daně ignoroval možnost formulace otázek žalobcem, čímž ho zkrátil na právech daných zejména § 96 daňového řádu. Jelikož není žalobcem

konkretizováno přesné ustanovení § 96 daňového řádu, lze se domnívat, že žalobce se cítí dotčen na svém právu dle § 96 odst. 5 daňového řádu, tedy v možnosti být přítomen výsledku svědka a klást mu otázky. K tomuto městský soud uvádí, že úkony srbské daňové správy byly prováděny na základě mezinárodního dožádání, a proto se režim § 96 odst. 5 daňového řádu neuplatní, neboť se výsledek řídí právem dožádaného státu.

94. Ze shora uvedených důvodů nepovažuje městský soud námitky uvedené v souvislosti s MVI do Srbska za důvodné.
95. V případě MVI do Tuniska žalobce namítá, že mu nelze klást k tíži nespolupráci tuniských daňových orgánů. Dále také uvádí, že české daňové orgány „rezignovaly na platně uzavřené mezinárodní smlouvy“, přičemž dle jeho názoru měly vyžadovat dodržení závazků tuniské strany plynoucích z platné mezinárodní smlouvy o výměně informací. Na námitku žalovaného, že došlo k opakované urgenci tuniských orgánů, žalobce uvedl, že jde o „tristní“ postup, neboť tím, že nejsou české daňové orgány schopny zajistit dodržování platné mezinárodní smlouvy, dochází ke krácení žalobcových práv a dodatečnému doměření daně.
96. Městský soud tuto námitku shledal nedůvodnou.
97. Je na místě znovu zopakovat výše popsany princip rozložení břemen v rámci daňového řízení, z něhož vyplývá, že je primárně odpovědností daňového subjektu (žalobce), aby unesl břemeno tvrzení a břemeno důkazní. To samé platí i v případě této námitky.
98. Základní „nastavení“ tedy mělo být takové, že žalobce už v době tvrzených zprostředkování obchodů měl shromažďovat dostatečně průkazné důkazy, jež by osvědčily prostředky vynaložené na provize za daňově účinné náklady ve smyslu § 24 odst. 1 ZDP. To, že se žalobce dostal do důkazní nouze v důsledku nedostatečného zajišťování těchto důkazů, nelze přičítat k tíži správci daně. Ten navíc vyhověl návrhu na provedení MVI do Tuniska a tuto žádost opakovaně urgoval, nicméně bezúspěšně. Těžko si představit jiný postup vůči tuniským státní autoritám, když jde v konečném důsledku o střet dvou suverénních státních mocí, přičemž pokud jedna z nich odmítá dostát svým mezinárodním závazkům, těžko lze po daňovém orgánu dožadujícího státu požadovat jinou iniciativu nežli opakované zdůraznění požadavku o provedení MVI.
99. Ohledně námitky týkající se neprovedení MVI do Itálie, kterou žalobce navrhoval ve vztahu ke společnosti ITL Group, městský soud konstatuje, že ji taktéž nepovažuje za důvodnou. Žalobce tuto MVI navrhoval za účelem ověření toho, že pan XX zprostředkoval z Německa obchodní dodávky zboží společnosti Johns Manville do Alžírsko, Tuniska a Maroka z přístavů La Spezia a Genes. Společnost ITL Group pak měla provádět přepravu zboží.
100. Správce daně i žalovaný dle názoru městského soudu správně vyhodnotily neúčelnost navrhované MVI, neboť jakékoliv tvrzení přepravní společnosti by nemělo z povahy věci vypovídací hodnotu ve vztahu k jádru prokazování – zdali pan XX vyvíjel zprostředkovatelskou činnost ve vztahu k přepravovanému zboží. I kdyby byla pravdivá informace, že pan XX organizoval přepravu daného zboží, ze smlouvy mezi žalobcem a jím ze dne 7. 1. 1999 se nicméně podává, že nárok na provizi mu měl vzniknout jako procentuální provize ze sjednaného obchodu. Skutečnost, že se podílel na přepravě zboží, nicméně jeho zprostředkovatelskou aktivitu nijak nedokládá.

Shodu s prvopisem potvrzuje XX

101. V případě námitek vůči neprovedené MVI do Bulharska městský soud také neshledal jejich důvodnost. Žalobce nesouhlasí s tím, že nebyla provedena MVI vůči společnosti ALCOMET AD, která dodávala žalobci aluminiové folie. Z prohlášení paní XX předloženém žalobcem se podává, že se společnost A & B Export podílela na zajišťování nákupu právě aluminiové folie žalobci.
102. Neprovedení této MVI také nelze považovat za pochybení správce daně či žalovaného, neboť na základě MVI provedené do Srbska bylo zjištěno, že dle zástupkyň společnosti A & B Export nebyla smlouva o zprostředkování uzavřena s žalobcem nikdy fakticky realizována. Toto prohlášení učiněné na základě MVI je natolik podstatnou skutečností rozpornou s předloženým prohlášením paní XX, že v konečném důsledku by MVI do Bulharska nemohla odstranit vzniklé pochybnosti o tvrzeních žalobce.
103. Ve vztahu k námitce neprovedení opakované MVI do Chorvatska žalovaným lze odkázat na argumentaci uvedenou shora ve vztahu k provizím pro pana XX. Ve vztahu k neprovedení opakované MVI do Srbska městský soud taktéž odkazuje na výše uvedené závěry ve vztahu k tvrzeným provizím uhrazeným společností A & B Export.
104. K námitce, že platební výměry postrádají odůvodnění, neboť dle názoru žalobce nebyla řádně ukončena daňová kontrola, městský soud uvádí, že není důvodná. Jak bylo podáno výše, daňová kontrola byla řádně ukončena zprávou o daňové kontrole, přičemž v ní uvedené důvody jsou naprosto dostačující coby odůvodnění předmětných platebních výměrů ve smyslu § 147 odst. 4 daňového řádu.
105. Žalobce dále namítá nesprávně provedené dokazování správcem daně a žalovaným ve vztahu k jím popisovanému proviznímu systému. Žalovaný v napadeném rozhodnutí popisuje své pochybnosti ohledně tvrzení žalobce, když dochází zejména k závěru, že působí nedůvěryhodně tvrzené vyplácení provizí více subjektům v souvislosti s jedním obchodem. Dle žalobce jde ze strany žalovaného o naprosté nepochopení činnosti žalobce a spolupracujících osob.
106. Žalobce namítá nesprávnost některých konkrétních závěrů žalovaného, které nicméně městský soud musel přezkoumat v celkovém kontextu závěrů správce daně a žalovaného. V návaznosti na to dospěl k závěru, že uplatněná námitka nesprávně provedeného dokazování není důvodná.
107. Žalobce rozporuje zejména závěry uvedené zejména v bodech 124 až 133 napadeného rozhodnutí. Soud po přezkoumání předmětných faktur a smluvních ujednání s dotčenými zprostředkovateli musí dát za pravdu žalovanému, který poukazuje na skutečnosti, které vzbuzují (v kombinaci s dalšími předestřenými pochybnostmi – odlišnosti v podpisech na některých fakturách a dokumentech, skutečnosti zjištěné na základě MVI aj.) oprávněné pochybnosti o tom, že tvrzené platby byly daňově účinným výdajem.
108. Městský soud neshledal v tabulkách č. 1 až 3, v nichž jsou zachyceny „skupiny“ zprostředkovatelů a výše jednotlivých provizí žádné pochybení. Zároveň se pak ztotožňuje se závěry žalovaného, které na jejich základě učinil. Ohledně „naprosté nesmyslnosti“ s žalobcem tedy nesouhlasí. Detailněji se dílčími údaji nemohl zabývat, neboť žalobce blíže nespecifikoval, v čem by měla ona naprostá nesmyslnost spočívat. Z přezkumu provedeného městským soudem vyplynulo, že uvedené údaje jsou logicky koherentním zhodnocením předložených důkazů.

109. Dále žalobce namítá, že závěr žalovaného ohledně rozpětí výše provizí mezi 5,5 až 14 % v bodě 133 napadeného rozhodnutí plyne z nepochopení dokumentů předložených žalobcem a směšování prodeje hliníkové folie, polyesteru a skleněné tkaniny. V žalovaném odkazované tabulce dle žalobce chybí provize společnosti A & B Export, jejíž započtení by způsobilo navýšení celkové provize u dotčených obchodů na obvyklých 11 až 14 %. Městský soud opět souhlasí s žalovaným, že provize společnosti A & B Export nebyla v tabulce uvedena, neboť ta má zachycovat žalovaným vymezené skupiny zprostředkovatelů, což je v daném ohledu opodstatněné.
110. Rovněž městský soud nepovažuje za důvodnou námitku nezahrnutí faktury č. 10040133 ze dne 14. 10. 2010 do tabulky č. 3 v napadeném rozhodnutí. Městský soud opět považuje za logické, že v tabulce jsou zahrnuty vymezené skupiny dodavatelů, přičemž předmětná faktura je coby důkaz vypořádána v jiné části napadeného rozhodnutí.
111. Žalobce dále uvádí několik dílčích námitek zahrnutých pod obecnou námitku nesprávně zjištěného skutkového stavu.
112. První z nich se týká bodu 136 napadeného rozhodnutí, v němž podle žalobce žalovaný konstatuje, že peněžní toky mezi žalobcem a zprostředkovateli probíhaly výhradně v hotovosti. Toto považuje za nesprávné a v rozporu se zjištěnými skutečnostmi.
113. Městský soud nesdílí tento názor žalobce a shledal tuto námitku jako nedůvodnou. Z bodu 136 napadeného rozhodnutí nelze učinit závěr, že žalovaný považoval všechny provizní transakce za učiněné v hotovosti. Z kontextu celého napadeného rozhodnutí je zřejmé, že bod 136 zjevně pojednává o platbách v hotovosti, u nichž nelze konstatovat rozpor s podpisy uvedenými na smlouvách, což je zcela zjevně podmnožina všech plateb, o nichž je v rámci předmětného daňového, resp. nyní soudního řízení jednáno. Závěr žalobce je tedy zjevně nesprávný.
114. Žalobce dále nesouhlasí s tím, že žalovaným nebyly uznány jako daňově uznatelné náklady náklady na studium XX, neboť tato byla podle žalobce jeho zaměstnancem na základě dohody o provedení práce od 1. 1. 2010 do 31. 12. 2010 a za tuto dobu jí fakticky nebyla vyplacena žádná mzda v penězích, jelikož jí byla tato vyplacena formou tzv. refundací.
115. Městský soud tuto námitku nepovažuje za důvodnou. Dle předložené pracovní smlouvy ze dne 1. 1. 2010 je zjevné, že XX a žalobce uzavřely pracovní smlouvu, neboť dle jejího obsahu nemůže jít o žádný jiný pracovněprávní vztah mezi stranami. Strany v předmětné smlouvě nazvané jako „pracovní smlouva“ spolu sjednaly „pracovní poměr“, když pracovní doba byla sjednána na 40 hodin/5 dnů v týdnu za hodinovou odměnu ve výši 100,- Kč/hodinu. Z daného je zjevné, že nemohlo jít o sjednání dohody o provedení práce, neboť tu je možné sjednat dle § 75 zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, maximálně na dobu 300 hodin/ročně. Pro tvrzení žalobce, že mezi stranami byla sjednána dohoda o provedení práce tak zjevně chybí důkaz, přičemž toto tvrzení se jeví ve světle dalších okolností (nedodání mzdových výměrů a další pracovněprávní dokumentace) jako zjevně účelové, stejně jako zahrnutí nákladů na studium XX mezi daňově účinné náklady.
116. Ohledně „algebraického“ sporu mezi stranami, který je zachycen mj. v bodech 128 a 182 napadeného rozhodnutí, nepovažuje městský soud za podstatné se k němu blíže vyjadřovat, neboť, jak sám žalovaný uvádí, šlo z jeho strany o pouhou korekci vyjádření žalobce. Ve vztahu k předmětu tohoto sporu (tedy přezkumu zákonnosti rozhodnutí) nemá tato názorová výměna žádný význam.

117. Pokud jde o námitku nesprávné interpretace smlouvy mezi žalobcem a panem XX, již se měl dopustit žalovaný, městský soud ji také nepovažuje za důvodnou. Žalobce opět účelově vytrhuje konkrétní pasáže z kontextu a snaží se z nich učinit závěry hovořící v jeho prospěch. Lze souhlasit s žalovaným, že zdůraznění v rámci citace bylo učiněno v návaznosti na argumentaci žalobce, že činnost pana XX nelze přiřadit k prodeji a zahrnovat tak jeho provize do tabulky č. 3 uvedené v napadeném rozhodnutí. Ohledně závěrů týkajících se provizí pro pana XX pak městský soud odkazuje výše.
118. Konečně pak ohledně námitky neprovedení důkazního návrhu ve vztahu k šekovým platbám lze taktéž konstatovat, že ji nelze považovat za důvodnou. Předmětné dokumenty by v konečném důsledku mohly pouze dokázat formální stránku tvrzeného zprostředkování, nikoliv však zprostředkování samotné. V tomto ohledu městský soud znovu odkazuje na shora uvedenou judikaturu NSS, z níž vyplývá, jaký důkazní standard je považován za průkazný ve vztahu k prokázání provedení zprostředkovatelské činnosti.

V.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

119. Na základě všech shora uvedených skutečností dospěl Městský soud v Praze k závěru, že žaloba není důvodná, když žalovaný zhodnotil skutkový stav správně a nedopustil se vůči žalobci nezákonného postupu.
120. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce neměl v řízení úspěch a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Shodu s prvopisem potvrzuje XX

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 4. května 2021

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje XX